

„Jah, Jõsand võib ruttust müüri ehitada!“
 ütles noormees, ukse pealt tagasi tülles. „Tule,
 armas eideke! tule ästo ukse lävele, Jumala ime-
 tego vaatama. Tema on meie urtsiko ümber müüri
 teinud, et kedagi sisse ei pease.“

Ja sel silmapilgul läksid noorelmehele waimo-
 filmad lahti; tema sai usklikuks ja wagaks inimeseks.

Se lugo sündis ükstuhat kahelksada nelja-
 teistkümmet aastat Määri kuu wiendamal ööl, kus
 Jõsanda wägi kume müüri waga wana eide urtsiko
 ümber tegi, et waenlased sisse ei peasnud.

„Wõtta meile müüri teha
 ümberringi, eide Jõsand!“
 kaulis waga eideke.

Hüwa seeme kannab omal aeal rohket wilja.

Ühes weikes ranna-külas lõune pool Soome
 maal olid minewal sügisel aasta eest kõik inimesed
 merekaldal, noored ja wanad; seal nähti nii palju
 edasi tagasi jooksmist, et mõni kartuskes ise enam
 ei teadnud, kuhu ta läks ehk mis ta tegi. Piltwene
 taewas oli õhtu umbpimedaks teinud; ei mite üht
 tähte paistnud taewa küllest. Koledast pimedusest
 ulgus tuul ja keeritas laenest oone kõrgusen ülesse,
 mis siis kihisedes ja wahtus kaldal kaljode wasto

lõhkesid. Et säherdune wana rahwal tutaw tuule
 ja laenete mässamine inimesi iljal õhtul mere ääte
 ei meelitanud, waid midagi kogemata õnnetust siin
 liikumas eli, seda wõis õlpsalt äramõista. Rahwa
 ädohkimistest ja kurtustest wõis terane tähelepanija
 nii palju aro saada, et widewiko aeal üks kalja-
 rüingaste wasto lõhkenud laew kibeas ädas olnud,
 ja kümme ranna meest kahe lodjaga laewarahwale
 appi läinud. Kui lodjamehed parajalt laewa ligi
 saanud, lerkis meri äkitselt nii koledast laenetama, et
 paatid waatajate silmist korraka kadusid. Kas
 mehed kõik üheskoos merepõhja langenud, wai kas
 mõni neist laewa kerele saanud: se oli igalmehele
 teadmata. Lünd jõudis tunni järele mööda, õhtu
 läks kotpimedaks, aga merelt ei tulnud mite üht
 ainokest elawat looma tagasi. Siin nuttis naine
 meest, seal laps isa, ehk sugulane sugulast; süiski
 ei olnud võimalik pimedal õhtul laenetawa merele
 waatama minna. Kahetsedes, nuttes ja palwes
 seisid waesed inimesed kaldal, wahtisid ühisilmi õõ-
 pimeduusse, kas ehk kogemata lootuse märki kuskilt
 neil silma juhtuks.

Waata! seal tungib üks wana kalamees, Hindriik
 Mäginiik, rahwast läbi, suur kimp tugewaid kõisi
 temal seljas, ruttab otsekohe kaldale ühe kaljorünkale,
 mis sügawamale merde ulatab. Siin wiiskab tema
 kae seljast, kõidab pika kõie ühe otja kaljo künkasse,
 teise jälle oma keha ümber kinni, ja kargab julgest
 ja surmast lugo pidamata kohisewa mere laenetesje.